

20-09-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - জ্ঞানৰ এটি টোপাল হৈছে নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰা আৰু পিতাক স্মৰণ কৰা, এই এটি টোপালৰ দ্বাৰাই মুক্তি-জীৱনমুক্তি লাভ কৰিব পাৰি"

***প্ৰশ্ন :-** কোনটো পুৰুষাৰ্থত নিজৰ আৰু আনৰ কল্যাণ নিহিত হৈ আছে?

***উত্তৰ :-** 1- স্মৃতিত থকাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা, ইয়াতেই নিজৰ আৰু আনৰ কল্যাণ নিহিত হৈ আছে। তোমালোক সন্তানসকল যেতিয়া স্মৃতিত বহা তেতিয়া অন্যক শান্তিৰ দান দিয়া। 2 - নিজৰ মাজত দেহ-অভিমানৰ পাৰ্থিৱ বিষয় এৰি আত্মিক বিষয়ৰ আলাপ কৰিলে উন্নতি হৈ থাকিব। তোমালোকে পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাব লাগে। যিমানে পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাৰা সকলোকে সুখ আৰু শান্তিৰ পথ দেখুৱাবা, সিমানেই পুৰস্কৃত হ'ব।

***গীত :-** তুমি প্ৰেমৰ সাগৰ.....(তু প্যাৰ কা সাগৰ হে...)

ওঁম্ শান্তি। এয়া ভক্তিমাৰ্গত গাই আহিছে। মহিমা কৰি আহিছে। মহিমা হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ। যেনেকৈ ভক্তিমাৰ্গত অনেক প্ৰকাৰৰ গায়ন কৰা হয়, উৎসৱ পালন কৰা হয়, সেয়াও গায়নেই হয়। কোনো মনুষ্য, সাধু-সন্ত আদিৰ গায়ন হ'ব নোৱাৰে। গোৱা হয় তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ। এটোপালো যদি পোৱা যায় তেন্তে আমি ইয়াৰ পৰা গুচি যাম। কলৈ যাম? মুক্তি বা জীৱন মুক্তিদামলৈ। মহিমা হৈয়েই থাকে কিন্তু তেওঁৰ মহিমা নাজানে। তোমালোকে জানা, সেয়াও পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। দুজন পিতাৰ বহস্যও বুজোৱা হৈছে - এজন হৈছে লৌকিক পিতা, তেওঁৰ স্মৃতি মনলৈ আহিলে সেয়া দেহ-অভিমান বুলি কোৱা হ'ব। আত্মাৰ দেহ দিওঁতা পিতালৈ মনত পৰে। আত্মাই নিজৰ আত্মিক পিতাক পাহৰি যায়। এয়াই ভুল। আচলতে কোনেও পাহৰা নাই, কিন্তু কৈ দিয়ে আত্মাই পৰমাত্মা, এয়াই ভুল। এনেকৈও কয় যে আমি জীৱাত্মা হওঁ। মোৰ আত্মাক বিৰক্ত নকৰিবা। বিৰক্ততো আত্মাই হয়। আত্মাই গৰ্ভ জেলত শান্তি পায় বাবে শৰীৰত দুখৰ অনুভূতি হয়। সাক্ষাৎকাৰো স্থূল ৰূপত কৰায়, তেতিয়া আত্মাই অনুভৱ কৰে, মই দুখ পাই আছোঁ। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে পোন-প্ৰথমতে প্ৰেক্ষিছ (অভ্যাস) কৰা, আমি আত্মা হওঁ। দেহ-অভিমानी হ'লে সম্বন্ধ স্মৃতিলৈ আহে - এয়া খুড়া, মামা....। শৰীৰ নাথাকিলে কোনো সম্বন্ধ নাই। আত্মাৰেই জ্ঞান। কাৰোবাক জানো মহান পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। কাৰোবাৰ মৃত্যু হ'লে তেওঁৰ আত্মাক আহ্বান কৰা হয়। এনেদৰে কোৱা নহয় যে তেওঁৰ পৰমাত্মাক আহ্বান কৰা হয়। কোনো পৰিস্থিতিতে তেওঁক পৰমাত্মা বুলি কোৱা নহয়। পৰমাত্মা জন্ম-মৰণত নাহে। পৰমাত্মা জন্ম-মৰণ ৰহিত। আত্মাইতো পুনৰ্জন্ম লৈ থাকে। এয়াও বুজি পাইছা যে পোন-প্ৰথমতে দেৱী-দেৱতাসকলৰ আত্মা। 84 জন্মৰ কথাও ভাৰততে গায়ন কৰা হয়। এতিয়া সন্তানসকলে জানে জ্ঞানসাগৰ সন্মুখত বহি আছে। পতিত-পাৱনকহে জ্ঞানসাগৰ বুলি কোৱা হ'ব। পিতাকেই জ্ঞানেশ্বৰ বুলি কোৱা হয়। ঈশ্বৰৰ সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ জ্ঞান থাকে। ঈশ্বৰেই সৃষ্টি ৰচনা কৰে সেয়েহে তেওঁৰ ৰচনাৰ জ্ঞান থাকে। ৰচয়িতা বুলি কোৱা হয় যেতিয়া নিশ্চয় ৰচনা কৰা সৃষ্টি আছে, সেয়েহে কোৱা হয় নহয় জানো। ৰচয়িতা বুলি পিতাক কোৱা হয়। ভাই-ভগ্নীক ৰচয়িতা বুলি কোৱা নহ'ব। ৰচয়িতা বুলি সদায় পিতাকে কোৱা হয়। সন্তানসকলে জানে আমাৰ সন্মুখত পিতা বহি আছে। কোনোবা বিলাতত বহি থাকিলে ক'ব - আমি পিতাৰ পৰা দূৰৈত আছোঁ, কিন্তু স্মৰণতো কৰিব নহয় জানো। তোমালোকেও স্মৰণ কৰিব লাগে, কিন্তু লৌকিক সম্বন্ধীয়ক দেখি পাৰলৌকিক পিতাক পাহৰি যোৱা, সেয়েহে বাবাই কয় উঠোতে-বহোঁতে পিতাৰ স্মৃতিত থকাৰ প্ৰেক্ষিছ কৰা। মই আত্মাই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা চলন-ফুৰন কৰোঁ। আত্মাৰ

জ্ঞানতো তোমালোকৰ আছে। এইটো জানা আত্মা আৰু পৰমাত্মা নিলগে থাকিল বহু কাল। এনেকৈ কোৱা নহয় যে পৰমাত্মাসকল আৰু পৰমাত্মা নিলগে থাকিল বহু কাল.....। আত্মা আৰু পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়।

এতিয়া পিতা সন্তানসকলৰ সন্মুখত বহি আছে। এনেকৈ কয় যে আপোনাৰ এটোপালো বহুত। পৰমপিতা পৰমাত্মা আমি আত্মাসকলৰ পিতা। ইয়াকে জ্ঞান বুলি কোৱা হয়। এনেদৰে কোৱাৰ আন কাৰোৰে সাহস নহ'ব যে তোমালোক সকলো আত্মাৰ মই পিতা, যাক জ্ঞানসাগৰ পতিত-পাৱন বুলি কোৱা হয়। এনেকৈ কওঁতা কোনো নোলাব। পিতাইহে কয় - মই তোমালোকৰ পিতা হওঁ। যথাযথ, এতিয়া মহাযুদ্ধও সমাগত, যাদৱ, কৌৰৱ, পাণ্ডৱো আছে। এয়া সকলো বুজোৱাৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। যেতিয়ালৈকে টিচাৰে নুবুজায় কেৱল চিত্ৰ দেখিয়েই কোনোবাই বুজাতো কঠিন। স্কুলতো টিচাৰে বুজায় নহয় - এয়া ইণ্ডিয়া, এয়া লণ্ডন। বুজাই নিদিলে বুদ্ধিত নবহে। যদি নক্সাত নাম লিখা থাকে আৰু সেয়া পঢ়ে তেতিয়াও কেৱল নামটোহে ক'ব পাৰিব। কিন্তু ক'ত আছে, কোনে ৰাজত্ব কৰে, সেয়া একোকে বুজি নাপাব। ইয়াত সকলো কথা বুজিব লাগে। আজিকালিতো প্ৰথমতে আড়ম্বৰ লাগে, ৰমক-জমক দেখিলেহে আহিব। এতিয়া তাত (প্ৰদৰ্শনীত) বুজাওঁতা জন বেছ ভাল হ'ব লাগে। সন্তানসকলেই বুজাব যে এয়া জগত অস্বা, সকলোৰে মনোকামনা পূৰ্ণ কৰোঁতা। বৃক্ষৰ তলত দেখুওৱা হয় - কামধেনু বহি আছে। গতিকে তেওঁক চাবলৈও আহিব। জগত পিতা আছে যেতিয়া জগত মাতাও থাকিব, কিন্তু জগত অস্বা বুলি এওঁক কোৱা হয় কাৰণ (জ্ঞানৰ) কলহ মাতাসকলক দিয়া হৈছে। মুখ্যত জগত অস্বাৰ গায়ন আছে, তাৰ পিছত সেনাসকলো আছে।

তোমালোক সন্তানসকলে যেতিয়া এ'গজিবিশ্বন (প্ৰদৰ্শনী) কৰা তাত বুজাবলৈ অনেক ভাল ভাল সন্তান লাগে। বাবাই বুজাইছে মুখ্য কথা হৈছে পিতাৰ পৰিচয়। পোন-প্ৰথমতে বুজোৱা যে দুজন পিতা আছে। এজন হৈছে তোমালোকৰ লৌকিক পিতা আৰু দ্বিতীয়জন হৈছে পাৰলৌকিক পিতা। লৌকিক পিতাৰ পৰাতো জন্ম-জন্মান্তৰ হদৰ (লৌকিক) উত্তৰাধিকাৰ লৈ আহিলা, এতিয়া বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। বহুত গ'ল, অলপ আছে.... শিৱত বিকৰ্মৰ বোজা বহুত আছে। যোগৰ দ্বাৰাহে বিকৰ্মৰ বিনাশ হ'ব পাৰে। মাহীৰ ঘৰ নহয়। এতিয়াও কিবা নহয় কিবা হিচাপ-নিকাচ বাকী আছে সেইবাবেতো ভুগিবলগীয়া হয়। কিমান যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। যদি পলমকৈ আহাঁ তেন্তে কিমান বিকৰ্ম বিনাশ কৰিব পাৰিবা। কঠিন নহয়নে। এয়াতো তোমালোকে ঢোল পিটি শুনাই দিয়া যাতে পিছত কোনেও অভিযোগ দিব নোৱাৰে। তোমালোকে ক'ব পাৰিবা আমিতো ঢোল পিটি, বাতৰি-কাকতৰ দ্বাৰা প্ৰচাৰ কৰিছিলো। যিমান পৰা যায় নিমন্ত্ৰণ সকলোৱে পোৱা উচিত। বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা। খুব নিমন্ত্ৰণ পত্ৰ বিলোৱা। সকলোতকৈ ভাল সেৱা দিল্লীত হ'ব পাৰে। দিল্লী হৈছে গোটেই ভাৰতৰ কেন্দ্ৰ, তাত সকলো বাতৰি কাকতৰে এজেষ্ট (বিতৰক) আছে। বাতৰি কাকতৰ দ্বাৰাও ঘোষণা কৰিব লাগে। লৌকিক পিতাৰ পৰাতো জন্ম-জন্মান্তৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আহিলা, এতিয়া পাৰলৌকিক পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। যি বৈকুণ্ঠক মনত পেলাই থাকা তাৰ উত্তৰাধিকাৰ পিতাৰ পৰা আহি লোৱা। সকলো বাতৰি কাকততে প্ৰকাশ কৰি যোৱা - শিৱবাবাৰ বাৰ্থ-প্লেচ (জন্ম-স্থান) হৈছে ভাৰত। সকলোৰে উদ্ধাৰ কৰোঁতা এজনেই পিতা। তেন্তে সকলোতকৈ ডাঙৰ তীৰ্থ পৰমপিতা পৰমাত্মা পতিত-পাৱনৰ নহ'ল জানো, কিন্তু এয়া কোনেও নাজানে। যীশুখ্ৰীষ্ট, ইব্ৰাহিম, বুদ্ধ আদি সকলোৱে পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ এতিয়া অন্তিম জন্মত আছে। খ্ৰীষ্টিয়ানসকলে নিজেও কয় যীশুখ্ৰীষ্ট ইয়াতেই কোনোবা জন্মত আছে। খ্ৰীষ্টিয়ানসকলেও বৃক্ষক (কল্পবৃক্ষ) মান্যতা দিয়ে। নহ'লে ইমান আত্মা ক'ৰ পৰা আহিল? নিশ্চয় চেক্সন (শাখা) আছে য'ৰ পৰা আহে। হিন্দী (বুৰঞ্জী) পুনৰ ৰিপিত (পুনৰাবৃত্তি) নিশ্চয় হ'ব। এই বৃক্ষ অতি ভাল, কিন্তু সন্তানসকলে ক্ৰমানুসৰিহে ইয়াক মূল্য দিয়ে।

সন্তানসকলে আনক বুজাবলৈ প্ৰদৰ্শনী আদি কৰে। ইয়াত কোনো আৰ্ট (কলা) প্ৰদৰ্শনী পাতিব নালাগে। আৰ্ট-গেলেৰীততো ব্যৰ্থ-চিত্ৰ ৰখা হয়। ভাবে সেয়াই আৰ্ট। দেৱতাসকলৰ খামোচিয়া কঁকাল আদিৰ বিভিন্ন চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰে। তাততো (স্বৰ্গত) দেৱতাসকলৰ নেচাৰেল বিউটি (প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য্য) থাকে। এতিয়াতো 5 তত্ত্বও তমোপ্ৰধান। সত্যযুগত 5 তত্ত্বও সতোপ্ৰধান হয়। কৃষ্ণ বগা আৰু কৃষ্ণ ক'লা বুলি গায়ন আছে। তাত শৰীৰৰ কোনো ধৰণৰ তত্ত্বাৱধান ল'বলগীয়া নহয়। ইয়াত চোৱা কিমান তত্ত্বাৱধান ল'বলগীয়া হয়। তাত বৃদ্ধ হৈ গ'লেও দাঁত আদি ভালে থাকে। দাঁত ভাঙি গ'লে ডিছ-ফিগাৰ (ভগ্ন-শৰীৰ) হৈ যায়। তাততো একেবাৰে ফাষ্ট ক্লাছ (প্ৰথম শ্ৰেণীৰ) 16 কলা সম্পন্ন হৈ থাকে। কণা-খোৰা নাথাকে। ইয়াত চোৱা কিমান কণা-খোৰা জন্ম লয়। গতিকে তোমালোক এনে পৰীস্থানৰ মালিক হৈ আছা। এজন মুছাফিৰ (বাটৰুৱা) আহি পৰীস্থানলৈ লৈ যায়। তোমালোক মুছাফিৰসকলে ইয়াৰ ভূমিকা পালন কৰি কৰি পতিত হৈ যোৱা, আত্মা ক'লা হৈ যায়। পিতাতো সদায়েই সুন্দৰ, তেওঁৰ কেতিয়াও খাদ নপৰে। মইতো সঁচা সোণ হওঁ, সেয়েহে মোক আহ্বান কৰে। এভাৰ্ (চিৰ) পৱিত্ৰজনকেই আহ্বান কৰে - বাবা আহাঁ, আমাকো আপোনাৰ সমান কৰি তোলা। তোমালোকতো এভাৰ্ (চিৰ) পৱিত্ৰ নোহোৱা। বাকী সতোপ্ৰধান অৱস্থালৈতো সকলোৱে আহিব লাগিব, কিন্তু তাতো ক্ৰমানুসাৰেহে হ'ব। নাটকত একটৰ্চ (ভাওৰীয়া) ভিন্ন-ভিন্ন থাকে। কোনো হিৰো-হিৰোইন (নায়ক-নায়িকা) হয় তেওঁলোকে পইচাও বহুত পায়। এতিয়াতো গভাৰ্নমেণ্টে সকলোৰে আয়ৰ হিচাপ ৰাখে। কোৱা হয় কাৰোবাৰ ধূলিত পোত যাব, কাৰোবাৰ ৰজাই খাব, সফল হ'ব তেওঁলোক যিয়ে প্ৰভুৰ নামত খৰছ কৰে - কাৰণ প্ৰভু আহিছে স্বৰ্গ স্থাপনা কৰিবলৈ। যি পিতাৰ সহযোগী হ'ব তেওঁহে চেফ (নিৰাপদ) হৈ থাকিব। তাততো (স্বৰ্গত) তোমালোকৰ অনেক সা-সম্পত্তি হ'ব। কিমান সোণ, হীৰা, মুকুতা আদি থাকিব! কিন্তু তোমালোকৰ সেইবোৰৰ প্ৰতি কোনো দ্ৰুষ্টিপ নাথাকিব। তোমালোকক জানো কোনোবাই লুট-পাত কৰিব। সোণ, হীৰা আদিৰ খনি সকলো তোমালোকে নতুনকৈ পোৱা। পাথৰৰ দৰে হীৰা পৰি থাকিব। তোমালোকে সকলো পাই যাব। যেনেদৰে ইটাৰ মহল সজা হয় তেনেকৈ তাত সোণৰ মহল সাজি থাকিব। বাবাই সকলো কথা শুনাই থাকে। এনেকৈও নকয় যে তোমালোক ভোকত মৰি যোৱা। সন্তান আদিকো চম্ভালিব লাগিব। ৰচয়িতাৰ কৰ্তব্য হৈছে চম্ভালা, দুখী কৰিব নালাগে। ভোকত মৰিব দিব নালাগে। দয়াশীল হ'ব লাগে। মনুষ্য কিমান দুখী হৈ পৰিছে, তেওঁলোকে জানে ফেমিন (দুৰ্ভিক্ষ) হ'লে বহুত দুখী হৈ যাব। ত্ৰাহি-ত্ৰাহি কৰিব, আকৌ জয়-জয়কাৰ হ'ব। সকলো আত্মাই সুখী হৈ যাব। পিতা হৈছেই দুখ-হৰ্তা, সুখ-কৰ্তা। সুখ হৈছে দুই প্ৰকাৰৰ - এক হৈছে শান্তিধামত থকাৰ আৰু আনটো হৈছে সুখধামত থকাৰ। সুখধামত পৱিত্ৰতা, সুখ, শান্তি সকলো আছে। পিতাই কয় মই কল্লই কল্লই আহোঁ। যেতিয়া মনুষ্য বহুত দুখী হৈ যায়, মোৰ ভূমিকা সেই সময়তে, সেয়েহে মোৰ নামেই হৈছে দুখ-হৰ্তা, সুখ-কৰ্তা সকলোৰে শান্তিদাতা, সুখদাতা।

তোমালোকে জানা যে আমি বাবাৰ লগত সকলোকে শান্তি প্ৰদান কৰো। যিমনে স্মৃতিত থাকিবা সিমনেই আনক দান দি থাকিবা। আকৌ নলেজ (জ্ঞান) দিয়ে সুখৰ বাবে। তেন্তে সন্তানসকলে মাতা-পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাব লাগে, অনেকক সুখ-শান্তিৰ পথ দেখুৱালে পুৰস্কাৰ পাব। বাবাই তোমালোকক নতুন দুনিয়াৰ কিমান নতুন-নতুন কথা শুনায়। পুৰণা দুনিয়া আৰু নতুন দুনিয়াৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰায়। তোমালোকক আৰু অধিক সাক্ষাৎকাৰ কৰাব, কিন্তু সেইসকলকহে যিসকল বাবাৰ দৃঢ় সঁচা সন্তান হ'ব। সঁচা অন্তৰৰ হ'লে চাহেব ৰাজি হয়। তোমালোকে অনেক কিবা-কিবি দেখিবা, যেনেকৈ আৰম্ভণিতেও দেখুৱাইছিলো আকৌ অন্তঃকালতো দেখুৱাম। কিমান প্ৰথমে (অনুষ্ঠান) হৈছিল, সাক্ষাৎকাৰ কৰাইছিলো। কিমান সাজ-সজ্জা, মুকুট আদি পিন্ধাইছিলো, পুনৰ ভিন্ন-ভিন্ন প্ৰকাৰৰ দেখুৱাম। মিৰুৱা (জন্তু; চিকাৰ) মৌত মলুকা (চিকাৰী) চিকাৰ (যেতিয়া চিকাৰীয়ে চিকাৰৰ প্ৰতি কাঁড় নিক্ষেপ কৰে তেতিয়া চিকাৰৰ মৃত্যু হয় কিন্তু চিকাৰী সুখী হয়। সেইদৰে বিনাশৰ সময়তো মায়া আৰু প্ৰকৃতি দুয়োটাই ভয়ানক ৰূপ ল'ব। দুৰ্বল আত্মাসকলৰ কাৰণে অন্তিমৰ সময় পীড়াদায়ক হ'ব আৰু মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান আত্মাসকলৰ কাৰণে বিনোদনদায়ক হ'ব। তেওঁলোকৰ

সন্মুখত নতুন দুনিয়াৰ দৃশ্যপট থাকিব)। সেই পাৰ্টিচনৰ (ভাৰত-পাকিস্তানৰ বিভাজন) সময়তো মিৰুৱা মৌত (চিকাৰৰ মৃত্যুৰ দৰে) আছিল নহয়। তোমালোকৰ কোনো দ্ৰক্ষেপ নাছিল। তোমালোক যেন জীৱন্তে মৰি গ'লা। সেয়েহে বাবাই কয় – সন্তানসকল, পুৰা চেষ্টা কৰা, পুৰুষাৰ্থ কৰা, আমি আত্মা হওঁ। ইজনে সিজনৰ লগত আত্মিক বাৰ্তালাপ কৰি থাকা। পাৰ্থিৱ দেহ-অভিমানৰ কথা সমাপ্ত। যিয়ে আশ্চৰ্যান্বিত আঁতৰি যাব তেওঁলোকে এইবোৰ দেখা নাপাব। পাষ্টো (অতীতো) তোমালোকে দেখিছা আৰু যি নতুন হ'ব সেয়াও তোমালোকে দেখিবা, যত্ন কৰা। মিঠা মিঠা সন্তানসকলক পিতাই বহুত মৰম কৰে। মৰমৰ সন্তানসকলে বহুত মৰম পায়। যিয়ে ভাল সেৱা কৰিব তেওঁলোকে মৰমো পাব, পদো পাব। পাহৰি নাযাবা, আমি আত্মাসকলক নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাই শিক্ষা দি আছে, স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰী কৰি আছে। দৈৱী গুণসম্পন্ন হ'ব লাগে। আগতেতো সকলোৰে আসুৰিক গুণ আছিল। এতিয়া বাবা সন্মুখত বহি আছে, যাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়, তেওঁৰ প্ৰতি প্ৰেম থাকে, দালালৰ প্ৰতি নহয়। দালালতো মধ্যভোগী। চুক্তি তোমালোকে তেওঁৰ সৈতে কৰা। গতিকে পিতাক স্মৰণ কৰা। দেহ-অভিমান ত্যাগ কৰি যোৱা। মোৰতো এজনেই বাবা, দ্বিতীয় কোনো যেন স্মৃতিলৈ নাহে। বাবাতো এই পুৰণা শৰীৰলৈ আহিছে। মই এয়া ঋণত লৈছো। কল্পৰ আগতেও এই কথা কৈছিলো নিশ্চয়। এতিয়াও কৈ আছে। আজিৰ দিনতেই তোমালোকক এইদৰে বুজাইছিলো, আকৌ বুজাই আছে। কিমান ভাল বিশাল বুদ্ধি লাগে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ নম্বৰ ওৱান (প্ৰথম স্থানৰ) হৈছে, নিশ্চয় ভাল প্ৰাণক গঢ়িছিল। এয়া গড ফাডাৰলি চেলভেচন আৰ্মী (ঈশ্বৰীয় মুক্তি বাহিনী সেনা), গোটেই দুনিয়াক মুক্তি-জীৱনমুক্তি দি পৰিত্ৰাণ কৰোঁতা। সকলোৰে সংগতি দাতা ৰাম। সমগ্ৰ দুনিয়া গতিত (মুক্তিত) যাবই লাগিব। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) পিতাৰ সহযোগী হৈ সমগ্ৰ বিশ্বকে শান্তিৰ দান দিব লাগে। পিতাৰ সমান দুখ-হৰ্তা, সুখ-কৰ্তা হ'ব লাগে।
- (2) এজন পিতাৰ প্ৰতি পুৰা প্ৰেম থাকিব লাগে। পৰস্পৰৰ মাজত দেহ-অভিমানৰ কথা পাতিব নালাগে। আত্মিক বাৰ্তালাপহে কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** অপেক্ষা (ইণ্টজাৰ)ক এৰি প্ৰস্তুতি (ইণ্টজাম) কৰোঁতা, বিয়োগীৰ পৰিৱৰ্তে সহযোগী তথা সহজযোগী হোৱা

কিছুমান সন্তানে অপেক্ষা কৰি থাকে যে যদি এইটো আঁতৰি যায় তেন্তে পৰিত্ৰাণ পাম, এই মতানৈক্য আঁতৰি গলেই পৰিত্ৰাণ পাম - কিন্তু এনেকুৱা নহয়। এয়াতো মায়াৰ বিঘিনি, পঢ়াত সময়ে সময়ে ভিন্ন ভিন্ন ৰূপত পৰীক্ষা আহিয়েই থাকে। গতিকে এইটো অপেক্ষা নকৰিবা যে অমুক ব্যক্তি পাচ হওঁক, অমুক পৰিস্থিতি আতৰি যাওঁক..... নহয়, মই পাচ (উত্তীৰ্ণ) হ'ব লাগিব। এনেকৈ প্ৰস্তুতি কৰা। সদায় শ্ৰীমতৰ আঙুলিৰ আধাৰত চলি, সহযোগী তথা সহজযোগী হোৱা। কেতিয়াবা সহযোগী কেতিয়াবা বিয়োগী নহয়।

***শ্লোগান:-** নিজৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ দ্বাৰা অনেক আত্মাৰ উৎসাহ বৃদ্ধি কৰোৱা - এয়াই সঁচা সেৱা।

!!ওঁম্ শান্তি!!
